

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **H. L. N.,** zastoupený JUDr. Jiřím Pánkem, advokátem, se sídlem v Českých Budějovicích, Lannova tř. 63, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, poštovní schránka 78, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2004, č. j. 5 Ca 20/2004 - 23, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 5. 12. 2003, č. j. SCPP-5773/C-207-2003, zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie v Českých Budějovicích, Oddělení cizinecké policie Český Krumlov ze dne 11. 9. 2003, č. j. SCPP-2546/CB-II-2003. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na dva roky, tj. do 11. 9. 2005. Doba k vycestování z území ČR byla podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 11. 12. 2003.

Proti citovanému rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 9. 1. 2004 žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení.

Městský soudu v Praze usnesením ze dne 6. 12. 2004, č. j. 5 Ca 20/2004 - 23, podanou žalobu odmítl, když konstatoval, že lhůta pro podání žaloby počala plynout dne 12. 12. 2003 a uplynula dne 22. 12. 2003. Vzhledem k tomu, že žalobce zákonnou lhůtu nedodržel, soudu nezbylo, než aby žalobu jako opožděnou odmítl.

Usnesení Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel připouští, že žalobou napadené rozhodnutí o zamítnutí odvolání ze dne 5. 12. 2003 obdržel dne 11. 12. 2003, a tudíž 10 denní lhůta pro podání žaloby uplynula dne 22. 12. 2003, nicméně je toho názoru, že k podání žaloby po lhůtě došlo v důsledku nedostatečného poučení v napadeném rozhodnutí správního orgánu, kde je uvedeno: „Toto rozhodnutí je konečné a nelze se proti němu… odvolat“. O možnosti přezkoumat napadené rozhodnutí žalovaného žalobou u příslušného soudu se stěžovatel dozvěděl až 5. 1. 2004, kdy kontaktoval advokáta. Po udělení plné moci k zastupování posléze jeho prostřednictvím podal dne 9. 1. 2004 žalobu, která byla Městským soudem v Praze odmítnuta. Proto žádá Nejvyšší správní soud, aby napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhuje, aby zdejší soud ve smyslu ustanovení § 107 s. ř. s. přiznal odkladný účinek rozhodnutí Městského soudu v Praze.

Žalovaný k této věci své vyjádření nezaslal.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl přitom k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kdy se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně. Ostatně pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2003, č. j. SCPP-5773/C-207-2003, které mu bylo doručeno dne 11. 12. 2003, žalobou podanou k poštovní přepravě dne 9. 1. 2004. Podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění musí být podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty přitom nelze prominout.

V daném případě je tedy zřejmé, že lhůta pro podání žaloby počala plynout dne 12. 12. 2003 a uplynula dne 22. 12. 2003. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu až po uplynutí této lhůty, jednalo se o žalobu opožděnou, a tudíž Městský soud v Praze postupoval správně, když ji z tohoto důvodu v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Za nepřípadnou je přitom třeba považovat stěžovatelovu námitku směřující k nároku na prolomení lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a to za situace, kdy k podání žaloby po lhůtě mělo dojít v důsledku nedostatečného poučení v napadeném rozhodnutí správního orgánu. Takový stav přitom mělo navodit poučení připojené k napadenému rozhodnutí žalovaného, ve kterém žalovaný uvedl, že: „Toto rozhodnutí je konečné a nelze se proti němu podle § 59 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), odvolat.“

Podle ustanovení § 59 odst. 4 správního řádu se proti rozhodnutí o odvolání nelze dále odvolat. Rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak již nebylo možno napadnout žádným řádným opravným prostředkem, na nějž by správní řád pamatoval. Účinným prostředkem, jímž bylo možno se domáhat přezkumu rozhodnutí žalovaného, bylo řádné a včasné podání žaloby k místně příslušnému krajskému soudu. Tato možnost stěžovateli vyplývala z ustanovení § 65 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 4 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 a 2 s. ř. s., podle kterého kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Z žádného ustanovení správního řádu, jakož ani jiného právního předpisu, nevyplývá pro správní orgán povinnost o takové možnosti účastníka správního orgánu poučovat. Tato situace je přitom zcela pochopitelná, neboť správní a soudní řízení netvoří jeden celek. Naopak, jedná o specifickou situaci, kdy je jedné ze státních mocí (zde moci soudní) umožněno zasahovat do sféry moci druhé (exekutivy). Žalovaný tak formuloval poučení svého rozhodnutí v souladu s platným právním řádem.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pro který by bylo třeba napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušit, neboť usnesení o odmítnutí žaloby stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného zdejší soud neshledal nezákonným.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu